

Sygn. akt III CSK 26/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie S. W., M. T. i X. T.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika S. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 3 października 2017 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik S. W. powołał się na jej oczywistą zasadność, która miała polegać na oczywistym naruszeniu przepisów prawa materialnego i postępowania cywilnego przez zaniechanie dokonania - mimo zgłoszenia przez uczestnika zarzutu zasiedzenia - jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie posiadania przygranicznego pasa gruntu przez uczestnika i jego poprzedników prawnych.

Jak wyjaśniano wielokrotnie w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań

lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Skarżący nie wykazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, by była ona uzasadniona, a tym bardziej by była ona - w przedstawionym rozumieniu - zasadna w stopniu oczywistym. Z analizy motywów zaskarżonego postanowienia, w powiązaniu z uzasadnieniem postanowienia Sądu pierwszej instancji - Sądu Rejonowego w B., jasno wynikało, że Sądy *meriti* dokonywały ustaleń faktycznych w zakresie twierdzonego przez uczestnika zasiedzenia spornego pasa gruntu, postępowanie dowodowe, z uwzględnieniem spoczywającego na uczestniku ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), nie wykazało jednak, aby uczestnik i jego poprzednicy prawni władali tą częścią nieruchomości w sposób, który mógłby prowadzić do zasiedzenia. Sąd Okręgowy uznał *expressis verbis* za istotę sprawy to, że brak było wystarczających dowodów, aby stwierdzić, że uczestnik i jego poprzednicy prawni władali spornym fragmentem gruntu w sposób odpowiadający pojęciu posiadania. Dodać należało w tym kontekście, że ustawodawca przyznaje sądowi pierwszej i drugiej instancji swobodę w zakresie oceny dowodów i dokonywania ustaleń faktycznych, a podważanie wyników tej oceny w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.